

Madár János

Itt marad arcom

Rejtőzködnek a lélek súlyos ütései,
de a tenger örvénylő zaja kivet. Belül
hordom már sebeimet. A remény
naponta bekötöz, megcsikordul

a Hold mégis. Lassan véremhez
vékonyodik az ég is. Ha belém
hull az utolsó csillag, megfeketedett
kavicsokra – – – feszül a szám.

Azon a napon a mindenek anyaga
eljön hozzám. Körülállnak majd
a kövek, a fák, a fáradt fémek is sírva.
Itt marad arcom a tárgyakra írva.

Hó hull, ének

Mint aki eltévedt
kövek szívéig lát.
Keresek sziklát a szélben
és maradék hazát.

Vaspántok, kegyetlen
hótorlaszok már az évek.
Elmúlt a bölcső is
anyám ölében – félek.

Micsoda huzatos magány
dől tört ágra, késre.
Levélnyi szülőföld jaidul
a csillagban didergő egészre.

Jel, csönd

A vályoghoz tapasztott
fecskefészkek elhulltak régen.
Összedőlnek a házak, templomok
az éjszakák tüdejében.

A lélegzetet, a szívverést oldja valami.
Hiába szívom magamba
a hazát, nagyapám lábnyomait
mossák a tenger hullámai.

Elsimul az égbolt a bölcső fölött,
mintha meg sem születtem volna.
Mintha anyám öle kikapart
– – – csillagok fényére hajolna.

